

Udtalelse fra den første højtærede Taler, det højtærede 3dje Medlem for 9de Kreds (Estrup). Denne højtærede Landstingsmand udtalte sig omtrent i samme Retning, om end ikke just med de samme Ord. Han bemærkede nemlig, at han troede, at med Hensyn til Landbrugets Stilling havde Landbrugets Medlemmer i Toldkommissionen for det første sikkert ikke modtaget nogen særlig Opfordring fra deres Side, som her i Landet særlig repræsenterer Landbruget, og for det andet havde de opgivet Landbrugets særlige Krav af Hensyn til, at de ønskede at opnaa Enighed. Det er, saa vidt jeg kan se, omtrent den samme Kritik af Toldkommissionen, som fremkom fra det nysnævnte Medlem i Folketinget. —

Det Forslag, der her foreligger, er jo væsentlig en Frugt af den opnaaede Enighed i Folketinget, og jeg kan derfor ligesom det ærede 2det Medlem for 10de Kreds ikke med nogen synderlig Begejstring slutte mig dertil og det saa meget mindre, som det forekommer mig at fremgaa klart af de Udtalelser, der ere fremkomne fra Toldsagens nærmeste Venner, at Forslaget ikke foreligger som noget Ultimatum, men at man tværtimod er villig til at gøre yderligere Indrømmelser, hvis der saa kunde naas et Resultat. Naar altsaa disse Indrømmelser kom frem, kan jeg ikke se rettere, end at dette Forslag i Stedet for at blive et Skridt fremad mod mere Ligestilling for Landbruget, snarere vilde blive et Tilbageskridt. Jeg kan derfor, som sagt, ikke med nogen synderlig Sympati slutte mig til dette Forslag.

Gustav Hansen: Naar man faar Ordet saa sent i en Forhandling, er det jo meget vanskeligt ganske at undgaa Gentagelser. Jeg skal dog, saa vidt jeg kan, stræbe at undgaa disse og i det hele taget fatte mig i den størst mulige Korthed. Grunden til, at jeg begærede Ordet, var egentlig kun den, at jeg ønskede at angive mit Standpunkt til de her foreliggende Spørgsmaal; og jeg vil da betegne mit Standpunkt som værende tæt op til Kommissionens Flertals. Sagen stiller sig nemlig for mig saaledes, at den nugældende Toldlov ikke synes mig at være en saa forkert eller saa uretfærdig Lov, som man har sagt. Den er ganske vist forældet, som naturligt er, da den er saa gammel, men det, der skulde foretages, er efter min Mening ikke større principielle Forandringer, men kun en Revision. Det er en saadan Revision, Kommissionens Flertal har foretaget, og som det synes mig med en

særdeles lykkelig Haand, ikke blot med Hensyn til det, som er skabt nyt, men ogsaa med Hensyn til det, der er bevaret som gammelt. Thi det Forslag, der forelagdes i Fjor, og som altsaa var Kommissionens flertaltes Forslag, medførte flere utvivlsomme Fremskridt. Samtidig med, at det nemlig saa omtrent bevarede Statskassens nuværende Indtægter, flyttede det Toldskattebyrden paa en efter min Mening overordentlig heldig Maade; det flyttede Toldskatterne saaledes, at de ramte Luksusforbruget, og paa den anden Side lettede man Skatterne paa flere af de vigtigste Livsforbrønde — jeg skal nævne Salt, Kul, salt Fisk og flere andre Ting; man lettede Handel og Omsætning og deres Midler ved Frigivelse af Skibe og Baade; man frigav for en stor Del Baa- og Hjælpestoffer til Industrien; man regulerede Beskyttelsen og afskaffede mange unyttige Positioner, og man bragte større Klarhed til Veje. I det hele taget var der saaledes en Mængde Fordele og Fremskridt ved det i Fjor i Folketinget forelagte Forslag. De Herrer, som nu forsvare og anbefale det nu forelagte Forslag, ville maaske sige: Ja, af disse Fordele og Fremskridt er der dog ogsaa paa det foreliggende Forslag en hel Del, og desuden er der mange, som vi nu sætte overordentlig højt. Ja, det er jo ganske vist, det er netop det, som Uenigheden er om, og som jeg senere skal omtale. Men det er sikkert, at det i forrige Samling forelagte Toldlovsforslag frembyder ubestridelige og af de Herrer ubestridte Fremskridt, og det vilde saaledes vistnok være klogere, om De vilde nærme sig til det Standpunkt, som synes at være Landstingets Flertals, for at der kan komme noget ud af denne Sag. De maa dog foretrække, at disse Fremskridt blive til Virkelighed, fremfor at vi blive ved det bestaaende.

Jeg kan ganske spare mig at omtale Værditolden. Det indsaas snart, at dens teoretiske Fortrinlighed ganske knustes af dens praktiske Umulighed, og det er vistnok ogsaa alene af den Grund, at man har lagt den helt til Side og bragt den ud af Verden. Det synes saaledes i Virkeligheden, at det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) har gjort baade mod Kommissionens Flertal og mod Folketinget en Uret — om end ikke en blodig. Om Finanstolden skal jeg kun udtale, at jeg finder, at det vilde være meget betænkeligt, om man vilde opgive store eller væsentlige Indtægter for Statskassen paa en Tid, hvor der foreligger og bestandig